

РЕШЕНИЕ НА ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯ СЪД (първи разширен състав)

22 март 2000 година*

„Конкуренция – Регламент (ЕИО) № 4064/89 – Решение,
деклариращо концентрация, съвместима с общия пазар – Иск за
отмяна - Мотиви - Допустимост”

По съединени дела T-125/97 и T-127/97

The Coca-Cola Company, със седалище в Wilmington, Delaware (Съединени американски щати), за което се явява адв. M. Siragusa, адвокат в адвокатска колегия, Рим и г-н N. Levy, адвокат, със съдебен адрес в Люксембург, в адвокатската кантора на адв. Elvinger и адв. Hoss, 15, Côte d'Eich,

Coca-Cola Enterprises Inc., със седалище в Atlanta, Georgia (Съединени американски щати), за което се явява г-н P. Lasok, QC, и г-н M. Reynolds, Solicitor, със съдебен адрес в Люксембург, с адвокатската кантора Zeyen, Beghin и Feider, 56-58, rue Charles Martel,

ищци,

срещу

Комисията на Европейските общности, за която се явява г-н W. Wils, член на правната служба, в качеството на представител, със съдебен адрес в Люксембург при С. Gómez de la Cruz, член на правната служба, centre Wagner, Kirchberg,

ответник,

подпомаган от

The Virgin Trading Company Ltd, със седалище в Лондон (Обединеното кралство), за което се явява г-н I. Forrester, QC, със съдебен адрес в Люксембург, в адвокатската кантора на адв. A. May, 31, Grand-Rue,

и

Федерална република Германия, за която се явява г-н W.-D. Plessing, Ministerialrat au ministère fédéral des Finances във Федералното министерство на финансите, и г-н С.-D. Quassowski, Regierungsdirektor в същото министерство, в качеството им на представители, Graurheindorfer Straße 108, Bonn (Allemagne),

* Език на производство то: английски.

встъпили страни,

с предмет иск за отмяна на част от мотивите на Решение 97/540/ЕО на Комисията от 22 януари 1997 г., за обявяване на една концентрация за съвместима с общия пазар и с функционирането на Споразумението за Европейското икономическо пространство (дело № IV/M.794 - Coca-Cola/Amalgamated Beverages GB) (ОВ L 218, стр. 15),

**ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯТ СЪД НА ЕВРОПЕЙСКИТЕ
ОБЩНОСТИ (първи разширен състав),**

в състав от г-н В. Vesterdorf, председател, г-жа V. Tiili, г-н J. Pirrung, г-н А. W. H. Meij и г-н М. Vilaras, съдии,

секретар: М. Н. Jung

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 8 юли 1999 г.,

прие настоящото

Решение

Страни

1. Ищецът, The Coca-Cola Company (наричано по-долу „ТССС”), и дружеството, регистрирано съгласно английското законодателство Cadbury Schweppes plc (наричано по-долу „СS”) притежават търговските марки за различни газирани безалкохолни напитки, които се продават във Великобритания и в други страни. Те снабдяват трети бутилиращи дружества с концентрати и съставки, използвани за приготвянето на упоменатите напитки под тези марки и ги оторизират да разпространяват техните напитки на определена територия.

2. С Amalgamated Beverages Great Britain (наричано по-долу „АВGB”), дружество, филиал на ТССС и СS, е сключен договор за бутилиране, разпространение, рекламиране и продажба на напитките на тези дружества и е реализирало тези дейности посредством своя филиал дружеството Coca-Cola & Schweppes Beverages Ltd (наричано по-долу „ССSB”).

3. Coca-Cola Enterprises Inc. (наричано по-долу „ССЕ”) е най-голямото в света дружество за бутилиране на продуктите на ТССС. То е било създадено през 1986 г., когато ТССС е започнало да групира своите дейности по бутилиране в Съединените щати и е предложило публично 51 % от акциите на ССЕ. Освен операциите в Съединените щати ССЕ е

станало, вследствие редица придобивания след 1993 г., дружеството, което бутилира продуктите на ТССС в Белгия, в Нидерландия и във Франция.

Фактическа и правна страна на спора

4. Настоящата молба се вписват в по-широките рамки на процедури относно конкуренцията, започнати от Комисията на основание членове 85 и 86 от Договора за ЕО (понастоящем членове 81 ЕО и 82 ЕО), по отношение на ТССС и/или дружествата, които бутилират в Европа. Първото дело има за предмет процедура започнала през м. септември 1987 г., на основание на член 86 от Договора срещу италианския филиал на ТССС, The Coca-Cola Export Corporation (наричано по-долу „ТССЕС”), по време на която Комисията е преценила, че тя има господстващо положение на пазара на безалкохолните газирани напитки с кола (наричани по-долу „colas”). В хода на това производство, ТССЕС, след като е изразило резерви по отношение на съществуването на пазар на кола и на господстващото си положение на този пазар се е ангажирало да спазва някои специфични правила относно споразуменията си с дистрибутори в държавите-членки (вж. съобщение за пресата IP/90/7). Този ангажимент е бил взет под внимание от ССЕ в решението, обект на настоящите искиове.

5. От документите по делото е видно, че предполагаемото господстващо положение на ТССС на пазара на кола отново е станало обект на жалба за нарушение на член 86 от Договора, депозирана през 1993 г. (...) (1) срещу филиала ѝ, френската бутилиращо дружество Coca-Cola Beverages SA (наричано по-долу „СCBSA”). От документите по делото става ясно също, че през м. август 1995 г., Комисията е съобщила, че СCBSA доминира на френския пазар на кола и е злоупотребила с това положение по смисъла на член 86 от Договора.

6. На 9 август 1996 г., Комисията е получила от ССЕ съобщение на основание на Регламент № 4064/89 на Съвета от 21 декември 1989 г. относно контрола върху концентрациите на предприятия (ОВ L 395, стр. 1).

7. Съобщената операция се отнася до споразумение между CS и ТССС за ликвидация на ABGB чрез продажба на техните дялове в това дружество на ССЕ, която по времето на възникването на тези факти не е упражнявала никаква търговска дейност във Великобритания.

8. С Решение 97/540/ЕО от 22 януари 1997 г., Комисията е декларирала обявената пред нея операция за съвместима с общия пазар и съобразена с член 8, параграф 2 от Регламент № 4064/89, и с действието на Споразумението за Европейско икономическо пространство (дело № IV/M.794 - Coca-Cola/Amalgamated Beverages GB) (ОВ L 218, стр. 15, наричано по-долу „решението” или „оспорваното решение”).

9. В това решение Комисията е констатирала, *inter alia*, следното: първо, ТССС е в състояние да упражнява решаващо въздействие върху ССЕ и следователно то контролира това дружество по смисъла на член 3, параграф 3 от Регламент № 4064/89; второ, колата продавана във Великобритания, представлява пазара, заради който се е осъществило осъществената концентрация и трето, СССВ заема господстваща позиция на британския пазар на колите. Въпреки това Комисията е стигнала до следните заключения (точка 214):

„Въпреки, че настоящата операция води до структурна промяна, която би могла да доведе до промяна на пазарното поведение на СССВ не е възможно да се направи достатъчно ясно разграничение между вероятностите, които произтичат директно от проекта и тези които съществуват в сегашната структура на СССВ, за да се направи извода, че настоящата операция подсилва доминиращите позиции на СССВ на пазара на колите във Великобритания по смисъла на член 2 от Регламент за сливанията (№ 4064/89).”

10. В своето решение, Комисията е уточнила, че ССЕ се ангажира докато контролира СССВ, последната да спазва същите ангажименти като тези поети през 1989 г. от ТССЕС (вж. по-горе точка 4), които се свеждат до отказ от някои търговски практики, които се смятат за незаконни, когато са практикувани от предприятия в господстваща позиция. Според точка 212 от решението, „тези ангажименти отговарят на някои тревоги изказани от трети лица по време на процедурата”.

Процедура

11. При тези обстоятелства чрез молбите, постъпили в секретариата на Първоинстанционния съд на 22 април 1997 г., ТССС и ССЕ са поискали отмяна на решението (дела № Т-125/97 и Т-127/97).

12. С актове, депозириани в секретариата на Първоинстанционния съд на 2 юли 1997 г., Комисията и по двете е повдигнала възражение за недопустимост. На 5 и 8 септември 1997 г., ССЕ и ТССС са депозирали своите възражения на това искане.

13. С искове заведени в секретариата на Първоинстанционния съд на 29 септември 1997 г., Virgin Trading Company Ltd (наричано по-долу „Virgin”) е поискала да встъпи в двете дела в защита на заключенията на Комисията.

14. С писма от 16 октомври 1997 г., ТССС и ССЕ са оспорили правния интерес на Virgin за встъпване в спора, и са поискали на основание член 116, параграф 2 от Процедурния правилник поверителност по

отношение на някои документи, депозираны пред Първоинстанционния съд в рамките на настоящите дела.

15. С писмо от 30 октомври 1997 г., Федерална република Германия е поискала да се присъедини към двете дела в защита на заключенията на Комисията.

16. С искове, заведени в секретариата на Първоинстанционния съд на 3 ноември 1997 г., ССЕ и ТССС са помолили да встъпят в делата T-125/97 и T-127/97 всяка една в защита на другата.

17. С писмо от 10 ноември 1997 г., Комисията е преценила, че що се отнася до молбите за встъпване на Virgin, исканията за поверително третиране от ТССС и ССЕ не са основателни, и че никакво поверително третиране не може да бъде осъществено по отношение на Федерална република Германия.

18. С писмо от 12 ноември 1997 г., Комисията се е противопоставила на упоменатите по горе молби за встъпване от страна на ССЕ и ТССС.

19. С искове, заведени в секретариата на Първоинстанционния съд на 19 и 21 ноември 1997 г., ССЕ и ТССС са поискали поверително третиране на някои от техните документи по отношение едно на друго.

20. С писмо от 7 юли 1998 г., ТССС се позовава в защита на допустимостта на своя иск на документи, произхождащи от органите по защита на конкуренцията, с цел да докаже, че оспорваното решение и най-вече констатациите, съдържащи се в него що се отнася до въпросния пазар вече са били взети под внимание от съдебни органи и органи по защита на конкуренцията във Франция, Италия и Литва в ущърб на интересите ѝ (...) С писмо от 28 август 1998 г., Комисията е взела отношение относно съдържанието на тези документи.

21. С определение от 18 март 1999 г., председателя на първи състав на Първоинстанционния съд е приел молбите за встъпване на Virgin и на Федерална република Германия по двете дела и е отхвърлил тези на ТССС и ССЕ.

22. Що се отнася до исканията за поверително третиране на ТССС и ССЕ по отношение една към друга, те са били приети временно със същото определение за нуждите на процедурата относно недопустимостта.

23. С решение на Първоинстанционния съд от 9 април 1999 г., двете дела са били изпратени на Първи разширен състав.

24. По доклад на съдията докладчик, Първоинстанционният съд е решил да насрочи съдебно заседание, на което да се произнесе по възраженията за недопустимост. В рамките на организирането на тази процедура на основание на член 64 от своя Процедурен правилник, той е приканил Комисията и ССЕ да отговорят на няколко писмени въпроса и Комисията да представи протоколите от заседанието на своя Консултативен комитет от 7 януари 1997 г., а също така всеки друг документ раздаден на членовете на упоменатия комитет за целта на това заседание. Бяха изслушани пледоариите на страните и отговорите на техните въпроси зададени им от Първоинстанционния съд по време на заседанието на 8 юли 1999 г.

25. На основание член 50 от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд, делата Т-125/97 и Т-127/97 са били обединени за общо решение.

Искания на страните

26. В своята искова молба ТССС иска от Първоинстанционния съд да:

- да обяви решението за нищожно, доколкото в него Комисията констатира, че: предлагането на кола във Великобритания е пазар с точно определени параметри, СССВ заема господстваща позиция на този пазар и ТССС контролира ССЕ по смисъла на член 3, параграф 3 от Регламент № 4064/89;

заедно с това,

- да обяви за нищожна в нейната цялост, доколкото е необходима декларация в този смисъл, за да се отменят констатациите, визирани по-горе и да се декларира придобиването на АВGB от ССЕ за разрешено и отговарящо на член 10, параграф 6 от Регламент № 4064/89;

и в единия или другия случай,

- да се обяви за недействителен ангажимента пред Комисията даден от ССЕ на 17 февруари 1997 г., а също така и констатацията, върху която Комисията се е основавала, за да поиска и да получи този ангажимент, а именно, че СССВ заема господстващо положение на упоменатия пазар на предлагане на коли във Великобритания;

- да осъди Комисията да заплати съдебните разноски;

- да вземе всякаква друга мярка, която прецени за необходима.

27. В своите доводи по отношение на недопустимостта, ТССС иска от Първоинстанционния съд от една страна, да отхвърли тази недопустимост или да декларира, че ангажимента, а също така и оспорваните констатации на Комисията, съдържащи се в оспорваното решение нямат правни последици и от друга страна, да осъди Комисията да заплати съдебните разноски на основание член 87, параграф 3 от Процедурния правилник.

28. В своята искова молба ССЕ иска от Първоинстанционния съд да:

- обяви, че решението е нищожно, доколкото Комисията констатира в това решение: че ТССС контролира ССЕ по смисъла на член 3, параграф 3 от Регламент № 4064/89, предлагането на коли във Великобритания представлява самостоятелен пазар и СССВ заема господстващо положение на този пазар;

заедно с това,

- да обяви, че „решенията” според, които: ТССС контролира ССЕ по смисъла на член 3, параграф 3 от Регламент № 4064/89, предлагането на коли във Великобритания представляват самостоятелен пазар и СССВ заема господстващо положение на него, съдържащи се в решението са нищожни;

- да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

29. В своите възражения по отношение на недопустимостта, ССЕ иска от Първоинстанционния съд да обяви иска ѝ за допустим и във всички случаи да осъди Комисията да заплати съдебните разноски на основание на член 87, параграф 3 от Процедурния правилник.

30. По двете дела Комисията иска от Първоинстанционния съд да:

- обяви исковете за недопустими;

- осъди ищците да заплатят съдебните разноски.

31. В своята писмена защита депозирана на 12 май 1999 г., Virgin иска от Първоинстанционния съд да:

- отхвърли исковете като недопустими;

- осъди ищците да заплатят съдебните разноски.

32. В своята писмена защита депозирана на 12 май 1999 г., Федерална република Германия иска от Първоинстанционния съд да отхвърли исквете като недопустими.

По отношение на недопустимостта

Доводи на страните по дело T-125/97

33. ТССС поддържа, че пряко и лично е засегната от оспорваното решение, и че то представлява акт, който може да бъде оспорен по смисъла на член 173, четвърта алинея от Договора ЕО (понастоящем член 230, алинея четвърта ЕО).

34. Що се отнася до неговата активна легитимация, ТССС твърди първо, че е видимо засегнато от оспорваното решение, основното заключение на Комисията, според която СССВ, в качеството му на единствено бутилиращо дружество във Великобритания на продуктите на ТССС, заема господстващо положение на пазарите във Великобритания, се базира на факта, че СССВ бутилира и разпространява продукта на последната, а именно „Coca-Cola”. На второ място, както констатацията, според която СССВ е в господстващо положение и ангажимента на ССЕ биха имали за последици да стеснят по значителен начин пазарното поведение на СССВ за сметка на продажбата на продукти от страна на ТССС.

35. Накрая, ако оспорената констатация на Комисията, според която ТССС контролира ССЕ е основателна, оттук следва, че ТССС е лично и пряко засегната от оспорваното решение (Решение на Първоинстанционния съд от 29 март 1979 г., NTN Toyo Bearing и др./Съвет, 113/77, Recueil стр. 1185, точка 9, и от 28 февруари 1984 г., Ford/Комисия, 228/82 и 229/82, Recueil стр. 1129, точка 13).

36. Що се отнася до съществуването на спорен акт, ТССС поддържа, че установяването на господстващо положение в решението води за СССВ, до важни и трайни последици, способни да окажат правни последици по смисъла на Решение на Първоинстанционния съд от 11 ноември 1981 г., IBM/Комисия (60/81, Recueil стр. 2639, по-долу „Решение по дело IBM”).

37. На първо място, тази констатация би натоварила СССВ с една „особена отговорност”, така че едно общо поведение смятано за законно на въпросния пазар би могло да се приеме като злоупотреба с господстващо положение и това би могло да доведе до ограничаване на пазарната свобода на упоменатото дружество.

38. На второ място, тази констатация би могла да се използва от Комисията и във висящи бъдещи дела. В това отношение ТССС

поддържа, че не е известен случай, в който Комисията да е променила своите виждания по отношение на пазара или по отношение на съществуването на господстваща позиция в поредица от дела, отнасящи се до едно и също дружество (Решение 80/182/ЕИО на Комисията от 28 ноември 1979 г. (IV/29.672 - Floral), и 82/203/ЕИО от 27 ноември 1981 г. (IV/30.188 - Moët и Chandon (Лондон) Ltd) относно процедура за приложение на член 85 от Договора ЕИО (респективно, ОВ 1980 г., L 39, стр. 51, и г. 1982, L 94, стр. 7). Според ТССС, перспективата за дело срещу нея и срещу СССВ не е хипотетична. В действителност Virgin Cola Company, конкурент на ТССС, е сезирала Комисията с жалба за злоупотреба с господстваща позиция в рамките на Обединеното кралство в нарушение на член 86 от Договора. Констатацията за господстваща позиция на СССВ в оспорваното решение би имала за последствие да лиши ТССС от възможността да оспорва това обвинение изтъкнато от Virgin Cola Company в своята жалба. По същия начин през м. август 1995 г., Комисията е започнала процедура срещу ССБСА като е изтъкнала, че последната е използвала неправомерно господстващото си положение на френския пазар на кола. Основния въпрос при определяне на пазара на продукта е бил оставен висящ в очакване на изхода от процедурата, която е довела до приемане на оспорваното решение.

39. ТССС, добавя, че оспорваната констатация рискува да увеличи възможността да му бъде наложена глоба по отношение на предишно дело и се позовава в това отношение на Решение на Съда от 15 март 1967 г., Cimenteries CBR и др./Комисия (8/66 и 11/66, Recueil, 1967, стр. 93).

40. На трето място, ТССС поддържа, че съществува сериозен риск националните съдилища, по-специално тези на Обединеното кралство да се почувстват обвързани с оспорваното решение, нещо което би било в ущърб на притежателите на конкурентните марки, а също така и на СССВ, по отношение на бъдещи жалбоподатели (Съобщение на Комисията от 13 февруари 1993 г. относно сътрудничеството между Комисията и националните съдилища по отношение прилагането на членове 85 и 86 от Договора, ОВ С 39, стр. 6, точка 20, и Решение на Съда от 28 февруари 1991 г., по дело Delimitis, С-234/89, Recueil стр. I-935). В това отношение ТССС се позовава на Решението от 29 юни 1978 г. (77/77, Recueil стр. 1513), в което Съдът е приел за допустим иска, който поддържа че констатацията на Комисията за злоупотреба с господстващо положение може да се използва срещу нея пред националните съдилища от потенциален жалбоподател в едно последващо дело (вж. Решения на Съда от 1 февруари 1979 г., Deshormes/Комисия, 17/78, Recueil стр. 189 от 24 ноември 1987 г., RSV/Комисия, 223/85, Recueil стр. 4617, и от 31 май 1988 г., Rousseau/Cour des comptes, 167/86, Recueil стр. 2705, точка 7; Решение на Първоинстанционния съд от 18 септември 1996 г., Postbank/Комисия, Т-353/94, Recueil стр. II-921).

41. На четвърто място, ТССС подчертава, че законодателството на някои държави-членки като например това на Обединеното кралство предвижда, че решенията на Комисията са задължителни за националните съдилища. В това отношение ТССС се позовава на Решение на High Court of Justice (Обединено кралство) по делото *British Leyland Motor Corp. Ltd/Wyatt Interpart Co. Ltd*, според което от една страна, едно решение на Съда, базиращо се на констатацията на Комисията относно неправомерно използване от страна на дадено дружество на господстващо положение има сила на присъдено нещо на базата на *European Communities Act* от 1972 г. и от друга, едно решение на Комисията, което не е оспорено пред съд от Общността трябва да има същото действие като решение на Съда (1979 CMLR 79). Тя цитира също така Решението по дело *Iberian UK Ltd/BPV Industries Ltd*, в което High Court of Justice е приел, че ще бъде противно на правния ред да се позволи на хора, които са били страни по процедури на Общността относно конкуренцията отново да оспорват пред националните съдилища, основателността на Решение на Комисията (1996 CMLR 601).

42. Що се отнася до ангажимента, поет от страна на ССЕ, ТССС поддържа че той е произвел правни последици и следователно представлява отделен и независим мотив за допустимостта на иска Й, съгласно съдебната практика (Решение на Съда от 31 март 1993 г., *Ahlström Osakeyhtiö* и др./Комисия, наречено „*Pâte de bois*”, C-89/95, C-104/85, C-114/85, C-116/85, C-117/85 и C-125/85 à C-129/85, *Recueil* стр. I-1307). Този ангажимент би имал за последствие да попречи на СССВ да използва търговски стратегии, които потенциално биха били успешни и от които могат винаги да се възползват конкурентите Й като същевременно тя се излага на риска да бъде осъдена на глоби.

43. ТССС изтъква от друга страна, че разрешението от страна на оспорваното решение на разрешената операция в никакъв случай не прави иска Й недопустим, тъй като никакъв аргумент в полза на противното не може да бъде изведен от Решение на Първоинстанционния съд от 17 септември 1992 г., *NBV* и *NVB*/Комисия (T-138/89, *Recueil* стр. II-2181, наричано по-долу „Решение *NBV* и *NVB*”).

44. На първо място, докато констатацията за съществуване на господстващо положение и оспорвания ангажимент от страна на ССЕ водят до негативни последици, независимо от разрешението за концентрация, което е било съобщено и накърняват това дружество като я принуждават да поема специални ангажименти и да преустанови всякакво поведение, което би могло да представлява злоупотреба.

45. На второ място, за разлика от ищите по дело *NBV* и *NVB*, ТССС не е страна, която е печелила в рамките на процедура пред Комисията

46. На трето място, в Решение по дело NBV и NVB, твърдението на ищците според което разпоредбите на оспорваното решение биха могли да бъдат използвани срещу тях в рамките на процедури пред националните съдилища би могло да се базира на презумпцията, че националните съдилища, приемат преценката на Комисията относно рестриктивния ефект на нотифицираното споразумение, но биха отхвърлили констатациите ѝ относно липсата на накърняване на обмена в рамките на Общността. В случая рискът националните съдилища да се позоват на констатацията за съществуване на господстващо положение в ущърб на ТССС не води автоматично до отхвърляне от страна на тези съдилища на всякакъв друг аспект от оспорваното решение.

47. В допълнение на това, ако искът бъде счетен за недопустим, ТССС иска от Първоинстанционния съд с цел да избегне посочените по-горе рискове да обяви, че констатацията на Комисията за съществуването на господстващо положение е в случая ненужна, и че тя няма правни последици.

48. В това отношение ТССС подчертава, че Комисията като приема оспорваното решение на базата на член 8, параграф 2 от Регламент № 4064/89, не е имала нужда да се произнася окончателно по въпросите на господстващата позиция и по отношение размера на визирания пазар. Тези констатации според ТССС, не са необходими, ако Комисията взема решение на базата на член 8, параграф 3 от Регламент № 4064/89, като декларира, че концентрацията е несъвместима с общия пазар (Решение на Съда от 2 март 1983 г., GVL/Комисия, 7/82, Recueil стр. 483, точка 23). В това отношение ТССС се позовава на практиката на Комисията свеждаща се до това да не се произнася по въпросите, които няма нужда да се обсъждат, включително когато е ясно, че съобщената операция няма антиконкурентно действие на пазара, така както е в случая.

49. ТССС прави заключение, че липсва съдебен контрол по отношение на оспорваните констатации и това би било накърняване на правния ред, след като визираните фирми трябва или да признаят тяхното основание, или да ги считат като непроизвеждащи правни последици. Но ТССС счита, че има право недвусмислено да разбере какви са нейните права и задължения, за да може да приеме решенията при пълна яснота (Решение на Съда от 9 юли 1981 г., Gondrand Frères и Garancini, 169/80, Recueil стр. 1931, точка 17, и от 18 март 1975 г., Deuka, 78/74, Recueil стр. 421).

50. Комисията твърди, че доколкото не се отнася до диспозитива от решението, а само до някои от неговите мотиви, искът трябва да бъде отхвърлен като недопустим. Тя напомня, че мотивите на един акт не биха могли да бъдат оспорвани освен в случая, когато представляват необходимата опора на диспозитива от някой оспорван акт (Решение по дело NBV и NVB, точка 31). Но диспозитивът от оспорваното решение доколкото декларира съобщената операция за съвместима с общия пазар не може, без да е придружен с някакво условие или тежест по смисъла

на член 8, параграф 2, алинея втора от Регламент № 4064/89, не би могъл да произведе правни последици способни да нанесат някаква вреда.

51. Комисията подчертава, че особената отговорност на CCSB да не накърнява със своето поведение конкуренцията в рамките на общия пазар (Решение на Съда от 9 ноември 1983 г., Michelin/Комисия, 322/81, Recueil стр. 3461) произтича от прякото действие на член 86 от Договора, без да е необходимо тя да взема решение по този въпрос. В това отношение Комисията добавя, че диспозитива от оспорваното решение не съдържа никаква констатация на господстващо положение.

52. Що се отнася до последствията, които една подобна констатация в мотивите на оспорваното решение би могло да има по отношение на бъдещи дела на основание на член 86 от Договора, Комисията изтъква, че всяко решение относно приложението на упоменатия член, съдържа мотивирана преценка относно съществуването на господстващо положение и злоупотреба с последното, което би могло да бъде обект на иск пред съд на Общността.

53. По нататък по отношение аргумента на ищеца, според който констатацията за съществуване на господстващо положение го излага на риска да бъде осъден на глоби по други дела, Комисията поддържа, че така както произтича от съдебната практика в тази област подобна констатация сама по себе си не съдържа какъвто и да е укор по отношение на визираното дружество (Решение по дело Michelin/Комисия, цитирано по-горе, точка 57). Във всички случаи, когато става дума за решение, което се отнася до неясно бъдещо правно положение, то не може да бъде основание за допустимостта на иска (Решение по дело NBV и NVB, точка 3).

54. Комисията подчертава, че противно на това, което изтъква ищецът националният съд е обвързан единствено от диспозитива от едно решение, обявяващо операцията по концентрация за съвместима с общия пазар, а не констатации, които не представляват необходимата опора на този диспозитив. От друга страна, така както Първоинстанционният съд е подчертал в Решение по дело NBV и NVB, националните съдилища, могат винаги в случай на съмнение да сезират Съда с преюдициален въпрос.

55. Относно аргумента, според който съгласно законодателствата на някои държави-членки, както е случая с Обединеното кралство тези решения биха имали задължителен характер за националните съдилища, Комисията отвърща, че цитираната съдебна практика от страна на ищеца се отнася до решения констатиращи злоупотреба с господстващо положение, които по дефиниция не могат да бъдат оспорени пред национален съд ако не са били атакувани пред съдилищата на Общността или ако искът е бил отхвърлен това което в настоящия

случай не съществува. От друга страна, би било несъвместимо с принципите на автономия и на предимство на правото на Общността да се създава зависимост между допустимостта на иск на отмяна със спецификите на националните законодателства.

56. Комисията оспорва, накрая че ангажимента поет от ССЕ може да оправдае допустимостта на иска, след като упоменатия ангажимент не е част от диспозитива от решението и не е придружен с никакво условие или тежест по смисъла на член 8, параграф 2, алинея втора от Регламент № 4064/89 и не представлява никаква необходима опора на упоменатия диспозитив. Този анализ се потвърждава между другото от две писма на г-н Drauz, директор на Merger Task Force на Комисията (наричано по-долу „МТФ“) от 8 и 9 януари 1997 г., адресирани до ССЕ.

57. В тези заключения относно приемането на недопустимостта, ТССС твърди, че доколкото основната теза на Комисията, се основава на мястото, което заемат оспорваните констатации в оспорваното решение, а не върху потенциалните правни последици, тя противоречи на Решението по дело IBM. Освен това в Решението по дело Rôte de bois, цитирано по-горе, Съдът като се фокусира върху правните последици неразривно свързани с ангажиментите и без оглед на факта, че оспорвания ангажимент не е бил отбелязан в диспозитива от въпросното решение, а приложен към него е решил, че този ангажимент може да бъде оспорен.

58. ТССС оспорва също така аргументацията на Комисията, според която оспорваните констатации не представляват „необходима опора“ на диспозитива от решението и следователно не могат да бъдат обект на съдебен контрол. На първо място, подобна аргументация не отчита факта, че констатацията за съществуване на господстващо положение в едно решение на Комисията ако е обоснована има правни последици, дори и без да представлява „необходима опора“ на диспозитива от това решение. На второ място, именно на базата на констатацията, че СССВ има господстващо положение Комисията е заключила, че при липса на достатъчни доказателства за това, че съобщената операция подсилва подобно господстващо положение същата тази операция е била обявена за съвместима с общия пазар. (точка 215 от Решението).

59. ТССС поддържа също, че противно на тезата на Комисията, прякото действие на член 86 от Договора не би могло да бъде пречка за подаване на иск срещу решение взето в приложение на цитираната норма и този иск да бъде считан за допустим.

60. По-специално въпросът дали едно предприятие заема господстващо положение може да бъде решен само след извършване на подробен преглед на законовата, икономическата и фактическата рамка, базиран на съпоставката на множество фактори. В случая, фактът че проучването на въпроса за господстващата позиция, който се оспорва е

изисквал 63 параграф от оспорваното решение показва значимостта на тази оспорвана констатация в настоящото дело и създава опасения, че този въпрос няма да бъде разгледан отново от Комисията в рамките на бъдещите процедури касаещи CCSB. От друга страна, съществуването на това господстващо положение не е прието единодушно от членовете на консултативния комитет (становище на консултативния комитет относно концентрацията на две предприятия прието на 42-то заседание на 7 януари 1997 г. относно проект за Решение по делото IV/M.794 - Coca-Cola Enterprises Inc./Amalgamated Beverages Great Britain (ОВ 1997 г., С 243, стр. 12)).

61. Според ТССС, тезата на Комисията, според която всяко бъдещо решение прието на основание член 86 от Договора, за констатиране съществуването на господстваща позиция, трябва винаги да бъде мотивирано, е лишена от основание, след като въпроса, който се поставя в случая е да се знае дали подобна мотивация би се опирала на констатациите, съдържащи се в предишни решения, отнасящи се до същото предприятие, така както е в случая с Решение 92/163/ЕИО от 24 юли 1991 г. (IV/31.043 - Tetra Pak II) (ОВ 1992 г., L 72, стр. 1, параграфи 93 и 98). Между другото в своето съобщение относно нарушенията в предишно дело № IV/M.833, The Coca-Cola Company/Carlsberg A/S, Комисията вече се е позовавала на констатации относно определянето на упоменатия пазар, съдържащи се в оспорваното решение.

62. По отношение на последиците от въздействието на оспорваното решение в рамките на процедури пред националните съдилища, ТССС поддържа че противно на това, което поддържа Комисията от Решение по дело NBV и NVB не следва, че националният съд трябва да се придържа единствено към диспозитива от решението относно правилата за конкуренция. В защита на тезата си, ТССС се позовава от една страна, на Решение от 23 май 1997 г., на Белгийския съвет по конкуренция № 97-С/С-12, по делото P&G/Tambrands и от друга страна, на Решението на италианската служба по конкуренция „Finmeccanica/Aviofer” (Bulletin № 52/26, 1997 г.), в които упоменатите органи са се основавали, за да определят пазара на засегнатите продукти на констатации относно пазара, съдържащи се в предходни решения на Комисията.

63. Тя добавя, че дори едно решение на Комисията да не налага на националните съдилища, задължението да го спазват не по-малко важно е, че националните служби, занимаващи се с конкуренцията фактически са обвързани с предходни решения на Комисията относно същите страни. Що се отнася до аргумента на Комисията според който един преюдициален въпрос по член 177 от Договора ЕО (понастоящем член 234 ЕО) би позволил на ТССС да получи правен контрол на оспорваните констатации, то той е несъстоятелен. И наистина ако един национален съд при едно бъдещо дело между същите страни реши да се позовава на констатациите, съдържащи се в оспорваното решение, никакъв въпрос

относно валидността или тълкуването на последното не би бил повдигнал по смисъла на член 177 от Договора.

64. Накрая, ТССС не приема, че оспорвания ангажимент е постигнат доброволно, и че целта му е била единствено да отговори на опасения, изказани от трети страни. Наистина от решението за откриване на втора фаза на процедурата, е ясно, че Комисията още от начало е взела под внимание забележките на трети лица като най-тревожния елемент, що се отнася до конкуренцията (точки 24 и 27). При всички случаи от Решението по дело *Rôte de bois*, цитирано по-горе, личи, че подобен ангажимент няма универсално действие лишено от връзка с решение за прилагане на правила за конкуренция, защото задълженията произтичащи от подобен ангажимент, трябва да бъдат сметени за равнопоставени на решения за преустановяване извършването на определени нарушения. Съдът в този случай би приел, че като поеме тези ангажименти ищците са се ограничили по причини, които са строго лични, да изпълнят едно решение, което е от компетентността на Комисията и което тя е могла да вземе едностранно.

65. Встъпилата страна *Virgin*, се присъединява към доводите на Комисията.

66. Федерална република Германия поддържа също така, че оспорваните констатации не представляват актове, подлежащи на оспорване по смисъла на съдебната практика. Тя в това отношение, се позовава на германската съдебна практика, според която констатирането в едно решение на участието на едно предприятие в дадена групировка няма за нея негативни последици, тъй като придобиването на по-голяма пазарна сила е всъщност доказателство за „високи постижения” на последната и дори представлява реклама. От друга страна, в рамките на контрола на концентрациите в Германия, визираните предприятия трябва да приемат констатациите относно съществуването на пазарни правила, така както е в случая с пазара доминиран от един монополист.

Аргументи на страните по дело T-127/97

67. ССЕ твърди, че трите констатации направени от Комисията в оспорваното решение, първо, че ТССС осъществява контрол върху ССЕ, второ, че съществува отделен пазар на кола и трето, че СССВ заема господстващо положение на пазара, а също така от друга страна, ангажимента относно конкурентното поведение на СССВ представляват решения, или части от решения, които могат да се оспорят по смисъла на член 173 от Договора.

68. ССЕ твърди, че мястото на оспорваните констатации в самото оспорвано решение е без значение, по отношение на въпроса за допустимостта на иска. В това отношение то се позовава на Решение по дело *IBM* и на определението на Съда от 30 септември 1987 г., *Brother*

Industries и др./Комисия (229/86, Recueil стр. 3757), според която в преамбюла на едно решение може да се крие оспорим акт различен от самото решение от друга страна, оспорваните констатации за разлика от Решение NBV и NVB, служат за подкрепа на диспозитива от оспорваното решение.

69. В частност констатацията че ТССС контролирала ССЕ без съмнение би променила правното положение на последната в степен, когато всеки път когато тя би искала да придобива филиали, дейността и оборота на ТССС да бъде вземан под внимание при анализиране на последиците от тези действия по отношение на конкуренцията. Що се отнася до аргумента на Комисията, според който тази констатация не е част от диспозитива от оспорваното решение и не представлява опора за него, ССЕ отговаря, че втората фаза на процедурата е била открита точно защото Комисията е била убедена в ефективността на подобен контрол.

70. Същото би било с оспорената констатация, според която СССВ притежава господстващо положение на британския пазар на кола. Една подобна констатация би изисквала от ССЕ и СССВ особена отговорност по смисъла на Решение Michelin/Комисия, цитирано по-горе. Тази констатация, комбинирана с контрола осъществен от ТССС, би изложила ССЕ на възможността да бъде глобена в рамките на бъдещи процедури дори в случай, че ТССС единствена би носила отговорност за нарушаване на правилата за конкуренция. От друга страна, дори да е вярно, че член 1 от оспорваното решение не се позовава изрично на констатацията за съществуване на господстващо положение, той трябва да бъде тълкуван в смисъл, че дори да съществува подобно положение съобщената операция се обявява за съвместима с общия пазар.

71. Когато става дума за оспорвания ангажимент, ССЕ поддържа становището, че той представлява акт, който може да бъде оспорен по смисъла на член 173 от Договора. Той не само би произвел правни последици по отношение на ССЕ и СССВ, но и би послужил да подкрепи констатацията, според която ТССС, контролира ССЕ, тъй като той се отнася само до филиалите на ТССС, в които последната притежава повече от 51 % от капитала (Решение по дело Pâte de bois, цитирано по-горе). ССЕ поддържа, че противно на това, което твърди Комисията тя е поискала да поеме този ангажимент на другия ден след заседанието на консултативния комитет от 7 януари 1997 г. (вж. писмо от 8 януари 1997 г., приложено като приложение 2 към иска). Комисията е представила оспорвания ангажимент на комитета като вече поет от ССЕ. От друга страна, Комисията вече се е позовала на въпросния ангажимент в рамките на друга процедура относно прилагането на член 85, параграф 1 от Договора (разрешение на лицензионно споразумение между CS и ССЕ, IP/97/148).

72. ССЕ поддържа по нататък, че има правен интерес от анулирането на решението, затова защото то рискува да се яви прецедент, както за Комисията, така и за националните съдилища и държавни органи

занимаващи се с конкуренцията. Противно на това, което поддържа Комисията тук не става дума за бъдещи несигурни събития, тъй като тя вече е била сезирана по две жалби, отнасящи се до ССЕ. Така в своето Решение 95/421/ЕО от 21 декември 1994 г., като декларира съвместимостта с общия пазар на една концентрация (дело № IV/M.484 - Krupp/Thyssen/Riva/Falck/Tadfin/AST) (ОВ 1995 г., L 251, стр. 18), Комисията вече се е позовавала на предишно решение прието на основание на Договора СЕСА като е констатирала, че географският пазар е бил световен (точка 42). В Решение 95/354/ЕО от 14 февруари 1995 г. относно процедура по приложение на Регламент № 4064/89 (дело № IV/M.477 - Mercedes-Benz/Kässboher) (ОВ L 211, стр. 1), Комисията изрично се е позовала на две предишни решения, с цел да подкрепи своето заключение, според което има два различни и обособени пазара (точки 14 и 65). От друга страна, в своето Решение от 9 ноември 1994 г. Scottish Football/Комисия (T-46/92, Recueil стр. II-1039), Съда е приел за допустим иска на ищеца, който търси да се защити от риска да бъде изложен на други решения на Комисията, приети относно приложението на член 11, параграф 5 от Регламент № 17 на Съвета от 6 февруари 1962 г., Първи регламент относно прилагането на членове 85 и 86 от Договора (ОВ 1962 г., 13, стр. 204, наричан по-долу „Регламент № 17“). Според ССЕ, едно решение на Комисията, съдържащо преценка по отношение на особено фактическо положение що се отнася до правилата на конкуренцията несъмнено оказва влияние върху националните съдилища и държавни органи, дори и да не ги обвързва юридически.

73. Накрая ССЕ счита, че съгласно принципа за предимство на правото на Общността един национален съд не може да обяви за недействително Решение на Комисията и съгласно задължението за лоялно сътрудничество произхождащо от член 5 от Договора ЕО, националните органи са задължени да избягват приемането на решения, които са против подобни решения на институциите на Общността (Решение на High Court of Justice, Iberian UK Ltd/BPV Industries, 1996 г. CMLR 601, и Решение на френския съвет по конкуренция от 29 октомври 1996 г., № 96-D-67).

74. Комисията изтъква, че искът е явно недопустим, защото не визира диспозитива от оспорваното решение, а някои от мотивите, които не представляват актове, които могат да бъдат оспорени по смисъла на член 173 от Договора, тя поддържа становището, че аргументите на ССЕ, изтъкнати в защита на допустимостта на своя иск, трябва да бъдат отхвърлени по същите причини, изтъкнати в рамките на иска по дело T-125/97.

75. Комисията оспорва също така аргумента на ССЕ според който констатирането на упражняване на контрол от страна на ТССС върху ССЕ би довел до правни последици в случай когато последната придобива нови филиали в Европа, тъй като се касае за бъдещи несигурни събития. Още повече, според Комисията такава констатация

не е част от диспозитива от оспорваното решение и не може да бъде за нея един допълнителна поддръжка.

76. Встъпилите страни Virgin и Федерална република Германия изтъкват същите доводи като тези, които са изтъквали по дело T-125/97.

Съображения на Първоинстанционния съд

77. Според установената съдебна практика актове или решения, които могат да бъдат обект на иск за отмяна на основание на член 173 от Договора са мерки, които произвеждат задължителни правни последици, които биха могли да накърнят интересите на ищеца като в голяма степен променят правното му положение (Решение по дело IBM, точка 9, Решение на Първоинстанционния съд от 31 март 1998 г., France и др./Комисия, C-68/94 и C-30/95, Recueil стр. I-1375, точка 62, и Решение на Съда от 4 март 1999 г., Assicurazioni Generali и Unicredito/Комисия, T-87/96, Recueil стр. II-203, точка 37).

78. За да се определи дали един акт или решение предизвиква подобни последици, трябва да се разгледа неговата същност (Определение на Съда от 13 юни 1991 г., Sunzest/Комисия, C-50/90, Recueil стр. I-2917, точка 12, и Решение France и др./Комисия, цитирано по-горе, точка 63).

79. Оттук следва, че само фактът, че оспорваното решение обявява съобщената операция за съвместима с общия пазар не вреди на ищите и не освобождава Комисията от задължението да разгледа дали оспорваните констатации имат задължителни правни последици, които могат да накърнят интереса им.

Относно констатацията за съществуване на господстваща позиция

80. Трябва да се отбележи, че както Комисията е подчертавала, задълженията на дружествата, произтичащи от член 86 от Договора (Решение Michelin/Комисия, цитирано по-горе, точка 57, Решения на Първоинстанционния съд от 10 юли 1990 г., Tetra Pak/Комисия, T-51/89, Recueil стр. II-309, точка 23, от 17 юли 1998 г., ITT Promedia/Комисия, T-111/96, Recueil стр. II-2937, точка 139, и от 7 октомври 1999 г., Irish Sugar/Комисия, T-228/97, Recueil стр. II-0000, точка 112) не предпоставят факта, че господстващото положение на тези предприятия е било констатирано в решение на Комисията, но произтичат директно от тази разпоредба. И в действителност щом като едно предприятие се намира в господстващо положение, то е длъжно според упоменатата съдебна практика да адаптира своето поведение, така че да не пречи на истинската конкуренция на пазара, независимо от това дали Комисията е приела решение в тази насока.

81. След това констатирането от страна на Комисията на съществуването на господстващо положение, дори тя да е способна да окаже фактически влияние върху търговската политика и търговската стратегия на визираното дружество, тя не произвежда правни последици, задължителни така както това е казано в Решение IBM. Една подобна констатация произтича от анализа на структурата на пазара и конкуренцията, която съществува в момента на приемане от страна на Комисията на всяко решение. Поведението на въпросното дружество като имаща господстващо положение може по-нататък да я накара да приеме с цел да избегне предвиденото в член 86 от Договора нарушение във всеки един момент, необходимите мерки, които условията на конкуренцията на пазара изискват.

82. От друга страна, в рамките на евентуално решение за прилагане на член 86 от Договора, Комисията би могла отново да определи пазара, и отново да анализира условията на конкуренция и това няма да бъде задължително основано на същите констатации, които са станали основа на предишното установяване на съществуването на господстваща позиция.

83. В случая, фактът, че при едно решение за прилагане на член 86 от Договора, Комисията може така както тя декларира това по време на заседанието да бъде повлияна от оспорваната констатация, това не значи, че само по тази причина въпросната констатация, произвежда правни последици, задължителни по смисъла на Решението по дело IBM. Противно на това, което поддържа ТССС, тя не е била лишена от правото да поиска от Първоинстанционния съд процедура по отменяне, за да оспори едно евентуално решение на Комисията, констатиращо злоупотреба на CCSB.

84. По отношение на последиците, които констатацията на господстващо положение, което може да има по отношение на прилагането на правилата на конкуренцията от националните съдилища, трябва да се има предвид, че оспорваното решение не е било взето на основание член 86 от Договора, а на основание Регламент № 4064/89 и по никакъв начин не накърнява компетентността на националните съдилища да прилагат цитирания член 86.

85. При всички положения, възможността за един национален съд, като прилага директно член 86 от Договора в контекста на практиката на Комисията, да стигне до същата констатация за съществуването на господстващо положение на CCSB не означава, че оспорваната констатация произвежда задължителни правни последици. И наистина националният съд, който следва да преценява действия, последващи оспорваното решение на CCSB в рамките на спор между последната и трета страна, не е обвързан от предходните констатации на Комисията. Нищо не му пречи да стигне до заключението, че противно на това, което Комисията е констатирала по време на приемането на

оспорваното решение, че CCSB вече не се намира в господстващо положение.

86. Тези изводи не са обезсилени от съдебната практика, цитирана от ТССС в подкрепа на твърдението ѝ за допустимост на иска. На първо място, що се отнася до Решението ВР/Комисия, цитирано по-горе трябва да констатираме, че това решение се отнася до правото на едно дружество да оспорва пред съд на Общността законността на Решение на Комисията, с което тя е обвинена в нарушение на член 86 от Договора, дори да не е била наложена глоба за това. И наистина доколкото едно решение констатира злоупотреба с господстващо положение и то може да бъде основа за евентуално дело за обезщетение заведено от трето лице пред националния съд, съществува безспорен интерес за неговия адресат да започне дело за отмяна на упоменатото решение. Но в случая ищците не мотивират подобен интерес, тъй като оспорваното решение не е поставило под съмнение съвместимостта на съобщената информация с общия пазар, нито е отчело съществуването на поведение граничещо със злоупотреба на CCSB.

87. Що се отнася до приложимостта на Решението по дело Deshormes/Комисия, цитирано по-горе, трябва да отбележим, че в това решение ищецът е поставен в едно сложно положение и в крайна сметка неговия законен интерес е бил удовлетворен и той е бил в правото си да оспори едно решение, чийто последствия биха се материализирали единствено след неговото пенсиониране. Но в случая трябва да констатираме, че самото установяване в мотивите на оспорваното решение съществуването на господстващо положение на CCSB в никаква степен не определя евентуалното развитие на положението на последната и е лишена от окончателни правни последици за в бъдеще. Поради същия мотив Решението по дело Rousseau/Сметна палата цитирано по-горе също не е от значение.

88. В Решение по дело RSV/Комисия, цитирано по-горе Съдът е приел, че ищецът има правен интерес да заведе иска за отмяна на решението на Комисията, което постановява връщането на една незаконосъобразна помощ, която му била отпусната от правителството на Нидерландия въпреки, че тази помощ е била отпусната съобразно с нидерландското право и срещу него вече са били започнати националните процедури за връщане на получената помощ в случай на неплатежоспособност или разсрочване на плащането. Това решение въпреки това е било оправдано от съображението, че ако ищецът е могъл на базата на средствата от вътрешното право да се противопостави на това връщане, въпросното решение би представлявало за нидерландското правителство, единственото оправдание за молбата му за връщане (точки 9 и 10). Но в случая, оспорваната констатация не служи за база за никакво друго решение взето от Комисията срещу CCSB за нарушение правата на конкуренция.

89. По отношение на Решението Postbank/Комисия, цитирано по-горе, трябва да отбележим, че ако искът срещу едно решение на Комисията, което разрешава на трети страни да представят пред националните съдилища документи, чието съдържание се квалифицира като поверително от страна на ищеца е бил обявен за допустим, това е защото Първоинстанционният съд е преценил, че подобно решение би могло да бъде нарушение на членове 214 от Договора ЕО (понастоящем член 287 ЕО) и 20 от Регламент № 17. Но в случая самото констатиране на съществуването на господстваща позиция не може да представлява установяване на нарушение на разпоредбите на правото на Общността.

90. Що се отнася до аргумента на ТССС според който констатирането на съществуването на господстващо положение е необходимо само в случая, когато Комисията взема решение на основание член 8, параграф 3 от Регламент № 4064/89, деклариращ една съобщена операция несъвместима с общия пазар, той трябва да отхвърлен като несъстоятелен. И в действителност, когато Комисията има намерение да обяви една съобщена операция за съвместима с общия пазар тя следва с оглед особеностите на всяка операция, в достатъчна степен да мотивира решението си, за да позволи на трети лица ако се наложи да оспорват нейния анализ пред съд на Общността. И ако е вярно, че така както ТССС подчерта, че от практиката на Комисията е видно, че последната не извършва обстоен анализ на определението на засегнатия пазар и на участниците в него, единствено в случая, когато взема решение за несъвместимост, но нищо не ѝ пречи предвид задължението ѝ за мотивация да направи подобен анализ, когато приема решение за съвместимост и в частност, когато става дума за решение прието на основание на член 8, параграф 2 от Регламент № 4064/89.

91. По отношение на риска, на който се позовават ищите да им бъдат наложени глоби за нарушение на правилата за конкуренцията, трябва да се припомни, че не може само на базата на констатиране на господстващо положение от страна на CCSB в даден момент, ищите да бъдат изложени на подобен риск, но последното трябва да има поведение представляващо злоупотреба с подобна позиция. Позоваването от страна на ТССС, на Решението по дело Cimenteries SBR и др./Комисия, цитирано по-горе, в случая е несъстоятелно. И наистина ако според Първоинстанционния съд, страните от едно споразумение могат да оспорват дадено решение на Комисията взето на основание на член 15, параграф 6 от Регламент № 17, то е защото подобно решение окончателно ги лишава от правна защита, която им осигурява същия този член в своя параграф 5, и ги излага на риска от санкции (стр. 105 и 106; вж., също, Решение на Първоинстанционния съд от 27 февруари 1992 г., Vichy/Комисия, T-19/91, Recueil стр. II-415, точка 16). Въпреки това този имунитет се дава единствено по отношение на описаната в съобщението дейност и не дава никаква защита по отношение на бъдещи действия, различни от тези които са описани в упоменатото споразумение. В настоящия случай, оспорваната констатация не лишава ищите от правна защита, която би им била

осигурена от специфична разпоредба и не цели да се произнесе по поведението на CCSB, което вече е било обект на проучване от страна на Комисията.

92. От изложените по-горе доводи, че единствената констатация за съществуването на господстващо положение от страна на CCSB в оспорваното решение е лишена от задължителни правни последици е видно, че ищите не са легитимирани да я оспорват.

Относно констатациите за определения на визирия пазар

93. Ищите, след като не са активно легитимирани да оспорват констатацията за съществуването на господстващо положение на CCSB, не са в още по-голяма степен активно легитимирани, за да оспорват предварителната констатация за съществуването на пазара на коли.

Относно оспорвания ангажимент

94. Трябва да се отбележи като начало, че ако е вярно, че ССЕ е изтъкнала в своите писмени доказателства, че оспорвания ангажимент произвеждал спрямо нея правни последици, единствено ТССС в своя иск за отмяна на оспорваното решение е отбелязала, включването в мотивите му на посочения ангажимент. В своите отговори на писмените въпроси на Първоинстанционния съд ССЕ е уточнило, че то не е искало формалното отменяне на оспорвания ангажимент с мотива, че той „(е бил) неразривна част от оспорваното решение и не е (съставлявал) самостоятелен правен акт”. То е добавило по време на заседанието, че оспорвания ангажимент всъщност е бил акт приет от него и не можел следователно да бъде обект на иск за отмяна.

95. Оттук следва, че доколкото ССЕ не е поискало отмяната на решението по причина, че в него се съдържа оспорвания ангажимент единствено аргументите на ТССС относно правните последици, които според тях са произтекли от упоменатия ангажимент ще бъдат взети под внимание от Първоинстанционния съд.

96. В това отношение, трябва първо да отхвърлим тезата на Комисията, според която ищите не са легитимирани да оспорват законността на оспорвания ангажимент с мотива, че той не е бил обект на формално условие по смисъла на член 8, параграф 2 от Регламент № 4064/89. И наистина от съдебната практика в това отношение е видно, че подобен ангажимент може да бъде обект на иск за отмяна ако от анализа на неговата същност е видно, че той цели произвеждането на задължителни правни последици по смисъла на Решението по дело IBM (вж. също Франция и др./Комисия, цитирано по-горе, точки 60 и 69). Между другото трябва да отбележим, че самата комисия е декларирала в писмените си отговори до Първоинстанционния съд, че някои

ангажименти отбелязани единствено в мотивите на решенията взети на основание на член 6, параграф 1, буква б) от Регламент № 4064/89, са могли в известни случаи да имат подобни последици.

97. Следователно с цел да се определи дали оспорвания ангажимент произвежда задължителни правни последици трябва да видим дали декларацията за съвместимост на обявената операция е била поставена под условие от последната в смисъл, че ако бъде нарушена Комисията може да отмени своето решение така както тя е декларираща в писмените си отговори на Първоинстанционния съд, където е заявила, че може да го прави по отношение на някои решения за съвместимост приети на основание на член 6, параграф 1, буква б) от Регламент № 4064/89.

98. От анализа на материалите по делото и от отговора на страните на устните въпроси на Първоинстанционния съд е видно, че Решението на Комисията от 13 септември 1996 г., да започне процедура по смисъла на член 6, параграф 1, буква в) от Регламент № 4064/89 е било взето по причини между другото на сериозни възражения повдигнати по време на първата фаза на процедурата от трети страни относно съвместимостта на съобщената операция с общия пазар (вж. приложение 3 към становищата на ТССС относно изключението за недопустимост, и по-специално точки 23 и последващи от Решението на Комисията, прието на основание на член 6, параграф 1, буква в) от Регламент № 4064/89).

99. От материалите по делото също така е видно, че с писмо изпратено до Комисията на следващия ден след съвещание на ищците, заедно с члена на Комисията натоварен по въпросите на конкуренцията M. Van Miert, на 19 декември 1996 г., ССЕ е предложила да предприеме известни количества мерки, там където е било необходимо, за да може Комисията да разреши съобщената операция. Това писмо съдържа следното:

„Тези предложения са насочени да успокоят изказаните опасения в съобщението за нарушения в случай, че се прецени предлагане на забрана за операцията. (...) Въпреки това без да се взема под внимание това решение, страните във всеки един момент са изразили своята воля да посрещнат изказаните опасения от страна на Комисията в нейното съобщение за нарушения, като предприемат промени при осъществяване на операцията и тези промени бъдат разумни и пропорционални и да имат основополагащ характер (...) Страните смятат, че предложените ангажименти, описани по-долу, които имат важни търговски последици, осъществяват тази цел и биха успокоили опасенията, които могат да бъдат изведени от съобщението за нарушение (...) Ако тези предложения са приемливи за Комисията, страните са готови да ги развият под формата на писмен ангажимент. На тази база ние се надяваме, че ще бъде възможно да представим операцията на Комисията с цел получаване на декларация за

съвместимост, на основание на член 8, параграф 2 от Регламент относно контрола на концентрациите.” (Приложено като приложение 13 към исковата молба T-125/97.)

100. На следващия ден, след съвещанието на консултативния комитет от 7 януари 1997 г., по време, на който предложения ангажимент от страна на ССЕ е бил детайлно дискутиран, директора на МТФ, в писмо от 8 януари 1997 г., е отговорил на посоченото по-горе писмо, следното:

„Позовавам се на вашето писмо от 20 декември 1990 г. адресирано до комисаря Van Miert,, в което вие излагате изрично различни ангажименти, които страните са решени да поемат. Ние ви приканваме да потвърдите писмено ангажимента относно бъдещото поведение, а именно докато ССЕ контролира СССВ, последното дружество ще приеме ограниченията предложени в ангажимента даден на Комисията от Coca-Cola Export Corporation през 1989 г. (...) Ние считаме, че подобен ангажимент ако коректно се изпълнява би успокоил някои опасения изложени от трети лица.”

101. Тъй както е видно от становището на консултативния комитет, последният недвусмислено е поканил Комисията „да вземе под внимание становищата. формулирани по време на съвещанието на комитета и включително тези, които се отнасят до ангажимента, който The Coca-Cola Export Corporation е поела спрямо Комисията през 1989 г.”, и писмото от 8 януари 1997 г. е могло да бъде тълкувано като изразяващо намерението на Комисията да обвърже разрешаването на съобщената операция с спазването от страна на СССВ на тези същите задължения. Въпреки това следва да констатираме, че директора на МТФ, въпреки това се е погрижил да разсее всички опасения в това отношение подчертавайки, че в същото това писмо, че решението за разрешение на съобщената операция няма да бъде поставено под условие на спорния ангажимент от страна на ССЕ. („Декларацията за съвместимост няма да зависи от вашето потвърждение, но ангажиментът ще бъде упоменат в крайното решение. Консултативният комитет е одобрил тази позиция.” (вж. приложение 13 към исковата молба T-125/97)).

102. На 9 януари 1997 г., директора на МТФ е изпратил за одобрение на ССЕ отказ от проекта на оспорваното решение относно оспорвания ангажимент. С писмо от 13 януари 1997, General Counsel ССЕ е потвърдил писмено, че поема този ангажимент като едновременно с това одобрява решението на Комисията да одобри съобщената операция, без да предвижда в нея условия („ССЕ и другите страни изразяват задоволство от решението за безрезервно одобрение на предложената операция и аз съм щастлив да ви потвърдя, че докато ССЕ контролира СССВ, последната ще възприеме ангажиментите дадени на Комисията от The Coca-Cola Export Corporation през 1989 г. Ние се надяваме, че тези гаранции ще позволят да се решат всички въпроси неуредени с Комисията относно тази операция”).

103. Съдържанието на тази разменена кореспонденция между Комисията и ССЕ е взето под внимание в точка 212 на оспорваното решение. И наистина от цитираната точка, става ясно, че Комисията е взела под внимание, без да прави от това формално задължение по смисъла на член 8, параграф 2 от Регламент № 4064/89, ангажимента поет от ССЕ. („Във всички случаи Комисията отбелязва, че ССЕ се ангажира, дотогава докато бъде контролирана от СССБ, последната да спазва ангажиментите приети пред Комисията от The Coca-Cola Export Corporation през 1989 г. Тези ангажименти отговарят на някои опасения изказани от трети страни в процеса на процедурата.”).

104. От казаното дотук следва, че като приема оспорваното решение Комисията не е искала, както е посочила в писмото си до ССЕ, да направи зависимо даденото разрешение от оспорвания ангажимент.

105. При всички положения тезата на ТССС според която този ангажимент е поискан от Комисията се опровергава от факта, че месец преди приемането на оспорваното решение ССЕ отново е предложила да приеме същия ангажимент, за да получи този път разрешение за споразумение за изключителни лицензии, сключени между нея и СС, които въпреки че са неразделна част от съобщената операция е трябвало да бъдат разгледани на основание на член 85 от Договора (вж. писмо на ССЕ до Комисията от 17 февруари 1997 г., „Ангажимент даден доброволно на ССЕ и в случая приложен в окончателния му вариант, както това е било договорено” и съобщенията до пресата на Комисията, IP/97/148).

106. Оттук следва, че оспорвания ангажимент е лишен от задължителни правни последици в смисъл, че едно нарушение на казаното в никакъв случай не би попречило оспорваното решение да остане законно и не би довело до нейната отмяна. Оттук нататък това не представлява акт, който може да бъде оспорен по смисъла на член 173 от Договора, и следователно искът на ТССС, в частта му визираща законността на упоменатия ангажимент трябва да се обяви за недопустим.

Относно констатацията за контрола, който ТССС осъществява над ССЕ

107. Когато става въпрос да разберем дали констатацията на Комисията, според която ТССС контролира ССЕ представлява акт, който може да се оспори по смисъла на упоменатата по-горе съдебна практика (вж. по-горе точка 96), трябва да отбележим, че за да констатира дали съобщената операция има общностни измерения по смисъла на член 1, параграф 2 от Регламент № 4064/89, Комисията се е базирала изключително на оборотите реализирани на ССЕ и АВГВ в международен и общостен план. Оттук нататък, след като оборотът на ТССС, като дружество визирано по смисъла на член 5, параграфи 1 и 4 от Регламент № 4064/89 не е взет под внимание от Комисията, за да

осъществи искания от нея контрол на обявената операция, оспорваната констатация е лишена от правни последици по отношение на ищците (Решение на Първоинстанционния съд от 24 март 1994 г., Air France/Комисия, T-3/93, Recueil стр. II-121, точки 45 - 47).

108. Това заключение не е включено в доводите на ССЕ, според което спорната констатация би произвела правни последици в смисъл, че би го задължила да уведоми Комисията за всеки бъдещ проект за концентрация по причина на общия оборот, реализиран от нея и от ТССС, под страх да им бъде наложена глоба на основание на членове 4 и 14 от Регламент № 4064/89, и че тя би била заплашена на глоби на основание Регламент № 17 за антиконкурентни действия от страна на ТССС. В действителност като всяка констатация относно съществуване на господстващо положение, констатацията относно осъществяването от страна на ТССС над ССЕ, на определящо влияние по смисъла на член 3, параграф 3 от Регламент № 4064/89, зависи от серия от фактори като участия на акционери в годишните събрания на ССЕ, които непрекъснато се променят. В заключение оспорваното решение няма ефект да замрази за в бъдеще същността на търговските отношения или връзки в структурните връзки или други такива между ТССС и ССЕ. Така тя не може да служи за основа да се задължат ищците при евентуални процедури на приложение на правилата за конкуренция поради контрола, който според Комисията ТССС е осъществявал над ССЕ по времето на приемане на оспорваното решение.

109. От тук следва, че исковете са недопустими, в частта им, в която визират отмяната на констатацията на Комисията, според която ТССС контролира ССЕ.

Относно допълнителните искове за отмяна от страна на ТССС

110. След като оспорваните констатации на Комисията относно дефиницията на определения пазар, съществуването на господстващо положение на СССВ и контрола над ССЕ от ТССС не е произвеждал задължителни правни последици, които биха накърнили интересите на ищеца и не представляват актове, които могат да бъдат оспорени по смисъла на член 173 от Договора, допълнителните заключения на ТССС, които целят отмяна на оспорваното решение в неговата цялост, доколкото подобна отмяна би била необходима за отмяната на упоменатите констатации, те също така трябва да бъдат обявени за недопустими.

111. От казаното до тук следва, че исковете трябва да бъдат обявени за недопустими в тяхната цялост.

По съдебните разноски

112. Съгласно член 87, параграф 2 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски ако е направено такова искане. Въпреки това според член 87, параграф 4, алинея трета от Процедурния правилник, Първоинстанционният съд може да разпорежи една от встъпилите страни, различна от държава-членка да понесе собствените си съдебни разноски.

113. Съгласно заключенията на страните, следва ТССС и ССЕ да бъдат осъдени да заплатят съдебните разноски съответно по дела Т-125/97 и Т-127/97. Встъпилата страна Virgin трябва да понесе собствените си съдебни разноски.

114. Съгласно член 87, параграф 4 от Процедурния правилник, Федерална република Германия трябва да понесе собствените си съдебни разноски.

По изложените съображения Първоинстанционният съд (първи разширен състав) реши:

1. Отхвърля исквете като недопустими.

2. Осъжда The Coca-Cola Company и Coca-cola Entreprises Inc. да заплатят съдебните разноски, респективно по дела Т-125/97 и Т-127/97.

3. Осъжда the Virgin Trading Company Ltd и Федерална република Германия да понесат собствените си съдебни разноски.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 22 март 2000 година.

Подписи